

Η Μεταφυσική του Διαχωρισμού και της Συγχώρεσης

Αποσπάσματα από το Σεμινάριο που έγινε στο
Ίδρυμα για τα Μαθήματα Θαυμάτων
Roscoe NY

Kenneth Wapnick, Ph.D.

Μέρος IV

Ίσως να ήταν βοηθητικό να συγκρίνουμε την διαδικασία των Μαθημάτων όσον αφορά την σχέση μας με τον Θεό με διαδικασίες που αντιπροσωπεύουν άλλες πνευματικές διδασκαλίες. Έτσι, οι άνθρωποι συχνά λένε ότι νιώθουν πολύ πιο κοντά στον Θεό μέσω της φύσης— για παράδειγμα, απλά με το να περπατάνε στο δάσος μία όμορφη μέρα.

Είναι δύσκολο να ξεφύγουμε από αυτό το χαρακτηριστικό και κοινό πρόβλημα μιας που η άποψη μας για την φύση είναι τόσο εξιδανικευμένη. Μπορούμε να δεχτούμε ότι ο Θεός δεν έχει καμία σχέση με την Νέα Υόρκη ή τον υπόγειο, ή τα ταξί, ή το AIDS, ή τις βόμβες, ή κάτι ανάλογο. Αλλά όσον αφορά ένα όμορφο δάσος, ένα όμορφο δέντρο, μία θεαματική δύση, μία υπέροχη λίμνη —προφανώς, να σκεφτόμαστε, ότι Εκείνος πρέπει να έχει κάποια σχέση μ' αυτά.

Όμως όλα αυτά είναι απλά μέρος του προπετάσματος καπνού του εγώ. Γνωρίζουμε ότι κάτι είναι του εγώ αν βρίσκεται έξω από εμάς. Αυτός ο τρόπος μας βοηθάει να καταλαβαίνουμε αν κάτι είναι του εγώ. Τι γίνεται αν πιάσει φωτιά το όμορφο δάσος και χαθεί ; Και αν σπάσω και τα δύο μου πόδια και δεν θα μπορώ να περπατήσω έξω στην φύση; Ή έχουμε μία άσχημη μέρα, η θερμοκρασία είναι κάτω του μηδενός, χιονίζει, έχει πάγο και δεν μπορώ να βγω; Σημαίνει αυτό ότι δεν μπορώ να έχω την ειρήνη του Θεού; Ξέρω πολύ καλά ότι πρόκειται για ιδιαίτερη σχέση όταν η εσωτερική μου γαλήνη, η ευτυχία μου εξαρτώνται από κάτι έξω από εμένα που είναι τακτοποιημένο με κάποιο συγκεκριμένο τρόπο.

Αυτό δεν σημαίνει ότι οι άνθρωποι θα πρέπει να νιώθουν ένοχοι επειδή απολαμβάνουν έναν ωραίο περίπατο στο δάσος, όπως ούτε και εμείς

εδώ στο Ίδρυμα θα πρέπει να νιώθουμε ένοχοι επειδή είναι ένα τόσο ωραίο μέρος. Αλλά όταν το ωραίο μέρος γίνεται υποκατάστατο για την Αγάπη του Θεού ή την Αγάπη του Αγίου Πνεύματος μέσα στον νου μας, τότε να ξέρουμε ότι κάναμε λάθος. Αν το έχουμε και βρίσκεται εξωτερικά, θα φοβόμαστε ότι κάποια στιγμή θα μας το πάρουν. Και μετά θα νιώθουμε ότι ο Θεός ή ο φριχτός κόσμος μας το στερούν. Παρόμοια, ίσως σκεφτόμαστε ότι ο πολιτισμός αποδεκατίζει αυτήν την όμορφη ιδιοκτησία, και είμαστε τα θύματα του —πάντα θα καταλήγουμε σαν το θύμα στην δυναμική του θύματος —θύτη.

Η πραγματική αξία του να περπατάμε στο όμορφο δάσος είναι για να μας υπενθυμίζει ότι η Αγάπη του Θεού είναι μέσα μας. Έτσι, ένα όμορφο τοπίο θα μπορούσε να είναι για μας σύμβολο της Αγάπης του Θεού, όπως είναι προφανώς για πολλούς ανθρώπους. Δεν υπάρχει κάτι λάθος σ' αυτό όσο δεν συγχέουμε το σύμβολο με την πραγματικότητα για τον λόγο που μόλις εξήγησα. Τι θα συμβεί αν για κάποια αιτία δεν μπορούμε να βγούμε έξω στο όμορφο δάσος; Αυτό σημαίνει ότι δεν θα έχουμε την Αγάπη του Θεού μέσα μας; Αλλά από την στιγμή που ζούμε σε έναν κόσμο συμβόλων—μάλιστα εμείς οι ίδιοι είμαστε ένα σύμβολο, ένα σύμβολο αυτού του συστήματος σκέψης—χρησιμοποιούμε άλλα σύμβολα που θα εκπροσωπούν την άλλη επιλογή για εμάς. Τα Μαθήματα Θαυμάτων μπορούν να είναι ένα τέτοιο σύμβολο—θα γινόταν, ας πούμε, να αντικαταστήσουμε έναν περίπατο στο όμορφο δάσος με τα Μαθήματα. Αυτό ίσως να ακολουθούσε τον συλλογισμό, «Νιώθω απαίσια, έχω κατάθλιψη, αλλά αν διαβάσω το σημερινό μου μάθημα από το βιβλίο εργασιών, θα νιώσω υπέροχα».

Τώρα, και μ' αυτό μπορώ να πιαστώ στην παγίδα της ιδιαιτερότητας, εκτός και αν δω το βιβλίο εργασιών ή τα Μαθήματα, με τον τρόπο που βλέπω τον περίπατο στο δάσος: απλά σαν μια υπενθύμιση ότι υπάρχει ένα μέρος στον νου μου όπου μπορώ να επιλέξω. Το μάθημα του βιβλίου εργασιών ή ο περίπατος στο δάσος γίνονται απλά ο τρόπος να γυρίσω πίσω, μέσα μου, έτσι ώστε να νιώθω την ειρήνη του Θεού άσχετα με το που βρίσκομαι ή το τι κάνω.

Για το εγώ, ο κόσμος είναι μία φυλακή στην οποία είμαστε εγκλωβισμένοι για να κρυφτούμε από την οργή του Θεού. Αλλά στο τέλος ο Θεός θα μας πιάσει έτσι και αλλιώς, μιας που όλοι μας πεθαίνουμε. Δεν υπάρχει διέξοδος. Και πριν με πιάσει ο Θεός, θα με πιάσεις εσύ, αφού όλοι στον κόσμο έχουν σαν σκοπό να κλέψουν από εμένα αυτό που ασυνείδητα πιστεύω ότι εγώ έκλεψα από αυτούς.

Για το Άγιο Πνεύμα, ο κόσμος είναι μία τάξη. Οι ίδιες σχέσεις, τα ίδια αντικείμενα που το εγώ χρησιμοποίησε για να με πείσει ότι δεν έχω νου και ότι αυτός ο κόσμος είναι μία φυλακή και ένα πεδίο μάχης, μπορούν τώρα να με βοηθήσουν να συνειδητοποιήσω ότι ο κόσμος είναι στην πραγματικότητα ένας καθρέφτης που αντανακλάει πίσω σε μένα την διένεξη στον νου μου που δεν γνώριζα καν ότι υπάρχει. Έτσι λοιπόν, η γαλήνη που νιώθω όταν περπατάω στο δάσος θα μπορούσε να είναι η υπενθύμιση ότι υπάρχει και ένα άλλο σύστημα σκέψης στον νου μου—όχι μόνο το σύστημα σκέψης του θυμού, της κατάθλιψης, της ενοχής, του άγχους και της διένεξης αλλά αυτό της αγάπης και της γαλήνης. Το λάθος γίνεται όταν συνδέω την αγάπη και την γαλήνη με το όμορφο δάσος. Απλά, όταν αντιλαμβάνομαι το όμορφο δάσος σαν ένα σύμβολο που μου υπενθυμίζει τι υπάρχει μέσα μου, κάνει το δάσος «ιερό». Και αυτό μπορεί να κάνει και το Άουσβιτς ιερό—δεν έχει σημασία η εξωτερική μορφή. Αυτό που κάνει κάτι ιερό είναι ότι εξυπηρετεί τον σκοπό μιας τάξης μάθησης που δίνει την δυνατότητα στο θαύμα να με οδηγήσει πίσω στον νου μου όπου μπορώ να κάνω τώρα μία διαφορετική επιλογή.

Είτε αποφασίσω να πάω έναν περίπατο στο δάσος ή να διαβάσω ένα μάθημα από το βιβλίο εργασιών, η επιλογή να θυμηθώ την αγάπη του Θεού ήδη έχει γίνει. Μετά κάνω έναν περίπατο στο δάσος ή ένα μάθημα και αναγνωρίζω την υπενθύμιση. Με άλλα λόγια, δεν θα ήμουν ανοιχτός να νιώσω τόση χαρά και γαλήνη περπατώντας στο δάσος ή διαβάζοντας τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών αν δεν είχα ήδη πάρει πρώτα την απόφαση να ενωθώ με το Άγιο Πνεύμα ή τον Ιησού. Το εξωτερικό γίνεται μετά ένα σύμβολο ή μία αντανάκλαση αυτής της απόφασης. Φαίνεται να συμβαίνουν διαδοχικά, σε μία σειρά, αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι έτσι. Συμβαίνουν όλα ταυτόχρονα.

Ξεκίνησα αυτό το σεμινάριο λέγοντας ότι αυτό που κάνει τα Μαθήματα μοναδικά σαν πνευματικό μονοπάτι—χωρίς να λέμε ότι είναι *το μόνο* ή *το καλύτερο*, είναι απλά μοναδικό—είναι ότι ενσωματώνουν αυτήν την ανατρεπτική άποψη της σχέσης ανάμεσα στο εγώ και στον Θεό, ανάμεσα στον κόσμο και στον Θεό, με πολύ συγκεκριμένες πρακτικές κατευθυντήριες οδηγίες για την ζωή στον κόσμο. Και γι' αυτό θα ήθελα να μιλήσω τώρα.

Δεν έχει σημασία πως ήρθαμε εδώ. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι όλοι μας βιώνουμε τον εαυτό μας σαν να είμαστε εδώ. Η αξία του να κατανοήσουμε την μεταφυσική είναι απλά επειδή μας διασαφηνίζει γιατί συνεχίζουμε να κάνουμε τα ίδια ανόητα πράγματα ξανά και ξανά. Μας ξεκαθαρίζει τον λόγο που έχουμε πρόβλημα να γνωρίσουμε πραγματικά Ποιος είναι ο Θεός και να έχουμε μία εικόνα του Θεού που να είναι καθαρή και ελεύθερη από όλες τις προβολές που ο κόσμος —και εμείς— βάλουμε πάνω Του. Εξηγεί ότι αυτό που πιστεύουμε πως κάναμε στον Θεό είναι αυτό που πιστεύουμε ότι κάνουμε ό ένας στον άλλον. Έτσι δεν χρειάζεται να γνωρίζουμε γιατί είμαστε εδώ ή πως ήρθαμε εδώ. Το μόνο που χρειάζεται να ξέρουμε είναι ότι είμαστε εδώ και ότι υπάρχει διπλός σκοπός για τον λόγο τον οποίο είμαστε εδώ. Ο ένας είναι του εγώ και ο άλλος του Αγίου Πνεύματος.

Ο σκοπός του εγώ είναι να αποδεικνύει επανειλημμένα ότι το αξίωμα του κόσμου, η θυματοποίηση, είναι πραγματική. Είναι «ο ένας ή ο άλλος», «ο θάνατος σου, η ζωή μου», «εγώ ή εσύ». Αυτός ο κόσμος είναι ένα πεδίο μάχης. Και πρόκειται για έναν πόλεμο που ξέρω ότι αναπόφευκτα θα χάσω, επειδή όλοι χάνουν—όλοι πεθαίνουν. Το εγώ ερμηνεύει τον θάνατο σαν την τιμωρία του Θεού εξαιτίας αυτού που κάναμε. Όλοι μας ενδόμυχα πολύ βαθιά στον νου μας πιστεύουμε ότι κλέψαμε την ζωή από τον Θεό, ότι πήραμε την ζωή και την κρύψαμε στο σώμα μας. Το σώμα είναι ο μικρόκοσμος του κόσμου σαν κρυψώνα. Επομένως, όταν ο Θεός τελικά θα μας ανακαλύψει, όπως και αναπόφευκτα θα γίνει, θα πάρει πίσω από εμάς αυτό που πήραμε εμείς από Εκείνον. Όταν ο Θεός παίρνει πίσω την ζωή, η ζωή μας αφήνει. Και αυτό το ονομάζουμε θάνατο.

Η ερμηνεία του εγώ για τον θάνατο είναι ακριβώς η ιστορία του Αδάμ και της Εύας. Και όλη η αντίληψη της μετά θάνατον ζωής υπάρχει έτσι ώστε ο Θεός όχι μόνο να με τιμωρήσει εδώ σκοτώνοντας με, αλλά να μπορεί να με τιμωρήσει και μετά τον θάνατο διώχνοντας με από τον Παράδεισο. Ο μύθος του Αδάμ και της Εύας είναι αξιόλογος όσον αφορά την περιγραφή του συστήματος σκέψης του εγώ: ο Θεός όχι μόνο σκοτώνει το σώμα μου, αλλά μετά με καταδιώκει σ' ολόκληρη την κόλαση. Με κρατάει μακριά από το Βασίλειο Του. Το εγώ βλέπει αυτόν τον κόσμο σαν μία φυλακή από την οποία ποτέ δεν θα δραπετεύσουμε. Για όσο διάστημα βρισκόμαστε εδώ προσπαθούμε απελπισμένα να αποφύγουμε το αναπόφευκτο. Γι' αυτόν τον λόγο σε μερικούς new-age κύκλους αρέσει στους ανθρώπους να πιστεύουν ότι τα σώματα τους θα

μπορούσαν να γίνουν αθάνατα. Είναι ο δικός τους τρόπος για να αποτρέψουν την οργή του Θεού. Δεν λέω απαραίτητα ότι δεν είναι μια χρήσιμη ιδέα, αν για κάποιον έχει αποτέλεσμα—αλλά δεν διδάσκουν αυτό τα Μαθήματα. Τα Μαθήματα θα ρωτούσαν γιατί κάποιος να ήθελε να μείνει εδώ.

Ο κόσμος λοιπόν είναι μία φυλακή στην οποία προσπαθούμε να μαζέψουμε όσον το δυνατόν περισσότερα ευτελή ψίχουλα μπορούμε. Και όταν αποκτήσουμε τα ψίχουλα, κάποιος άλλος είναι χωρίς αυτά. Ισχύει πάντα ο κλέψας του κλέψαντος—ή ο ένας ή ο άλλος. Γι' αυτό η ενοχή μας είναι τόσο δυνατή. Και η *ιδιαιτερότητα*—στην οποία δεν εμβαθύνουμε επειδή θα μας έπαιρνε πολύ περισσότερη ώρα—είναι ο όρος των Μαθημάτων για την δυναμική του εγώ της προσπάθειας να κλέψω από τον άλλον αυτό που νιώθω ότι είναι δικαιωματικά δικό μου. Αν είναι μία απροκάλυπτη κλοπή, αυτό λέγεται *ιδιαιτερό* μίσος—απλά σε επιτίθεμαι και σε σκοτώνω. Κάνω οτιδήποτε πρέπει για να πάρω αυτό που θέλω. Αν η κλοπή είναι συγκαλυμμένη και χειριστική, τότε λέγεται *ιδιαιτερή αγάπη*—φαίνεται ότι σε αγαπώ αλλά παρ' όλα αυτά κλέβω από εσένα. *Φαίνεται* να είμαι στοργικός και καλός έτσι ώστε να μην μου αντεπιτιθείς. Η εκδοχή του γάμου του εγώ που γίνεται στον ουρανό είναι να κάνεις σε μένα αυτό που εγώ κάνω σε σένα. Και οι δύο κάνουμε *ιδιαιτερα* συμφωνητικά αγάπης. Και ο βωμός—που είναι η μεταφορά των Μαθημάτων για το μέρος όπου διαδραματίζεται η σχέση μας στο νου μας—στάζει αίμα.

Δεν υπάρχει διαφυγή από την εκδοχή του εγώ για τον κόσμο, επειδή άσχετα με το πόσο πετυχημένοι είμαστε εδώ, το εγώ μας, μας λέει ότι κλέψαμε ό,τι έχουμε, και στο τέλος ο Θεός θα το πάρει πίσω. Και προφανώς, μιας που πεθαίνουμε, το εγώ έχει δίκιο. Έτσι δεν υπάρχει ελπίδα. Γι' αυτόν τον λόγο τα Μαθήματα μας λένε ότι το σύστημα σκέψης του εγώ είναι αλάνθαστο(Κ-5.VI.10:6) — από την στιγμή που θα πιαστείς στα δίκτυα του δεν υπάρχει διαφυγή. Αλλά αυτό το σύστημα σκέψης δεν είναι αδιάβλητο από τον Θεό, επειδή υπάρχει κάποιος άλλος τρόπος να το κοιτάξεις. Και εδώ είναι που έρχονται τα εργαλεία των Μαθημάτων. Σαν μαθητές των Μαθημάτων, μας ζητείται να αποκτάμε όλο και μεγαλύτερη επίγνωση του συστήματος σκέψης του εγώ έτσι ώστε να μάθουμε να μην το φοβόμαστε. Το πρόβλημα βρίσκεται ακριβώς στην αρχή, όταν ακούσαμε το εγώ, περιγράφοντας την ιστορία του για το πόσο αμαρτωλοί και ένοχοι είμαστε, να λέει: «Αυτό είναι απαίσιο, δεν πρέπει ποτέ μα ποτέ ξανά να το κοιτάξεις».

Σε κάποιο σημείο στα Μαθήματα, ο Ιησούς αναφέρει πως κάναμε μία συμφωνία με το εγώ στην οποία ορκιστήκαμε να μην το κοιτάξουμε ποτέ(Κ-19.ΙV.Δ.3:3). Έτσι το εγώ πλάθει αυτήν την τρομερή εικόνα μέσα στον νου μας—κλέψαμε από τον Θεό, Τον σκοτώσαμε και θα μας σκοτώσει με την σειρά Του. Και μετά το εγώ μας λέει: «Είναι τόσο φοβερό. Ποτέ, μα ποτέ μην το κοιτάξεις ξανά. Απλά σβήστο από την μνήμη σου. Θα το προβάλλουμε στον κόσμο έτσι ώστε να βλέπουμε το ίδιο σενάριο μόνο που τώρα θα βρίσκεται έξω από εμάς—δεν θα είναι εμείς!»

Ο Ιησούς μας λέει ότι χρειάζεται να γνωρίσουμε ότι αυτό έχουμε κάνει. Το πρόβλημα δεν είναι μόνο ότι επιλέξαμε το εγώ αλλά ότι δώσαμε όρκο να μην το κοιτάξουμε ποτέ. Και έτσι μας βοηθάει, μέσα από τα Μαθήματα, να ξεκινήσουμε την διαδικασία να κοιτάμε. Χρειάζεται να ξεκινήσω να κοιτάω το εγώ μου και όλες τις σκέψεις ιδιαιτερότητας—όλους τους τρόπους που θέλω να σε κανιβαλίσω στο όνομα της αγάπης, όλους τους τρόπους που θέλω να σε σκοτώσω στο όνομα της δίκαιης αγανάκτησης, όλους τους τρόπους που θέλω να νιώθω θύμα σε βάρος κάποιου άλλου. Και αγάλλομαι στην ιδέα ότι οι άλλοι είναι θύματα έτσι ώστε να μπορώ να κατηγορήσω αυτόν που τους έκανε να υποφέρουν—είτε πρόκειται για μια πολιτική μορφή, μια διεθνή μορφή, ή ένα μέλος της οικογένειάς μου. Όταν μπορέσω να το κοιτάξω όλο αυτό χωρίς ενοχή, χωρίς φόβο, χωρίς να κρίνω τον εαυτό μου γι' αυτό, τότε θα ξεκινήσω την διαδικασία ακύρωσης του εγώ.

Το να βλέπω το εγώ μου χωρίς κρίση σημαίνει ότι δεν κοιτώ με το εγώ μου, επειδή το εγώ δεν γίνεται παρά να κοιτάξει με κρίση. Αυτό είναι το εγώ—μία σκέψη κρίσης. Αν μπορώ να δω το εγώ μου εν δράσει, σε όλη του την ασχήμια και το αιμοσταγές του μίσος, και μετά να συνειδητοποιήσω ότι δεν είμαι αυτό, αν και μπορεί να επιλέγω να ταυτίζομαι μ' αυτό την δεδομένη στιγμή, τότε σίγουρα κοιτώ με τον Ιησού και όχι με το εγώ μου. Το εγώ μου δεν θα κοιτούσε ποτέ χωρίς κρίση, και αν κοιτώ χωρίς κρίση, δεν είναι δυνατόν να κοιτώ με το εγώ μου. Αυτή είναι η αρχή του τέλους του συστήματος σκέψης του εγώ, επειδή ακολουθώ την γραμμή του θαύματος(**βλέπε το σχεδιάγραμμα**). Επιστρέφω στο σημείο επιλογής μέσα στον νου μου και κάνω μία άλλη επιλογή. Λέω ότι δεν χρειάζεται να φοβάμαι πια το σύστημα σκέψης του εγώ μου. Η αξία των Μαθημάτων είναι ότι μας υπενθυμίζουν αυτήν την επιλογή. Ο Ιησούς περνάει πολύ χρόνο περιγράφοντας το σύστημα σκέψης του εγώ, όχι επειδή είναι πραγματικό, όχι επειδή είναι αληθινό,

όχι επειδή έκανε κάτι, αλλά επειδή πιστεύουμε ότι είναι πραγματικό. Πιστεύουμε ότι το εγώ έχει πετύχει το αδύνατον. Επομένως, χρειάζεται να κάνουμε μία αναδρομή, να το δούμε και τελικά να συνειδητοποιήσουμε ότι είναι ένα τίποτα. Δεν είναι ένα λιοντάρι που βρυχάται—είναι ένα φοβισμένο ποντίκι(K-21.VII.3:11). Είναι ένα κομματάκι τίποτα, μία «μικρή, τρελή ιδέα».

Όταν μπορέσω να δω το εγώ μου με την αγάπη του Ιησού δίπλα μου, αρχίζω την διαδικασία αλλαγής του νου μου και της επιστροφής στο Άγιο Πνεύμα. Αυτή είναι η *συγχώρεση*. Η αξία του κόσμου σαν τάξη μάθησης είναι πως μου δείχνει ότι αυτό που δεν γνώριζα ποτέ υπήρχε μέσα στον νου μου. Βλέπω όλη την φρίκη γύρω μου και αντιλαμβάνομαι πως εγώ την κάνω πραγματική, είτε με το να ταυτιστώ μαζί της ή με το να με απωθήσει. Βλέπω όλη την φρίκη μέσα μου—όλους τους τρόπους με τους οποίους η ιδιαιτερότητα κυβερνάει την ζωή μου. Και συνειδητοποιώ καθώς την βλέπω έξω από εμένα—είτε είναι στο σώμα σου είτε στο σώμα μου—ότι είναι μία προβολή αυτού που υπάρχει μέσα μου. Από την στιγμή που θα γνωρίσω ότι είναι μέσα μου, μπορώ να την κοιτάξω με τον Ιησού δίπλα μου, και δεν χρειάζεται να την κρίνω. Δεν χρειάζεται να αλλάξω το εγώ μου. Δεν χρειάζεται να το παλέψω, δεν χρειάζεται να νιώσω ενοχή γι' αυτό. Απλά χρειάζεται να το δω χωρίς κρίση.

Αυτό που εννοούν τα Μαθήματα με την *άγια στιγμή* είναι να κοιτάξεις το εγώ για μια στιγμή χωρίς κρίση. Στην άγια στιγμή ενώνομαι με το Άγιο Πνεύμα ή τον Ιησού. Το λάθος να βλέπουμε τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα να έχουν τον ρόλο να λύνουν τα προβλήματα στον κόσμο, είναι αυτό που τους κάνει το ίδιο παρανοϊκούς με εμάς. Εμείς επινοήσαμε τα προβλήματα στον κόσμο—είτε μιλάμε για μια θέση πάρκινγκ ή για το AIDS δεν έχει καμία σημασία—για να μας αποσπούν από το πρόβλημα που αποκτήσαμε στον νου μας όταν κάναμε την λάθος επιλογή. Όταν θέλουμε να βλέπουμε τον Ιησού να κάνει πράγματα στον κόσμο σημαίνει ότι τον σέρνουμε μέσα στην ψευδαίσθηση. Και αυτό εννοούν τα Μαθήματα όταν λένε ότι φέρνουμε την αλήθεια μέσα στην ψευδαίσθηση αντί να πηγαίνουμε την ψευδαίσθηση στην αλήθεια(π.χ. K-17.I.5). Μας ζητείται να δούμε ότι επενδύοντας σε προβλήματα στον κόσμο κάνουμε μια μετάθεση του φόβου μας να κοιτάσουμε το πραγματικό πρόβλημα στον νου μας.

Ο ρόλος του Ιησού είναι να είναι ένα μέρος αγάπης και φωτός μέσα στον νου μας—που στην πραγματικότητα είναι ένα μέρος συγχώρεσης—στον

οποίο πηγαίνουμε όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να δούμε το πρόβλημα ή την λύση έξω από εμάς. Σύμφωνα με τα Μαθήματα, όταν ζητάμε από τον Ιησού βοήθεια στην πραγματικότητα σημαίνει ότι κοιτάμε μαζί του την ιδιαιτερότητα μας, χωρίς φόβο και χωρίς ενοχή. Όσο το κάνουμε όλο και περισσότερο αυτό, αρχίζουμε να μαθαίνουμε ότι το εγώ δεν έχει κανένα αποτέλεσμα. Άσχετα με το πόσο τρομερό πιστεύουμε ότι είναι το εγώ μας, δεν έχει μπει ανάμεσα σε μας και στην Αγάπη του Θεού. «Ούτε μια νότα από το τραγούδι του Ουρανού δεν χάθηκε»(Κ-26.Υ.5:4). Αυτή η μωβ γραμμή (**βλέπε το σχεδιάγραμμα**), που θα μπορούσαμε να πούμε ότι αντιπροσωπεύει την αιωνιότητα, δεν έχει διαρρηχθεί καθόλου. Έτσι λοιπόν ο ρόλος του Αγίου Πνεύματος είναι να μας βοηθήσει να κοιτάξουμε το εγώ μας χωρίς κρίση και αυτό είναι η συγχώρεση.